

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1161/2025
16.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина Прешево, чији је пуномоћник Новица Здравковић, адвокат из ..., против тужене Установе за спорт и физичку културу – Спортски центар „Прешево“ у Прешеву, чији је пуномоћник Насер Ариф, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3534/24 од 29.11.2024. године, у седници одржаној 16.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3534/24 од 29.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 176/2023 од 17.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди према туженој да је радни однос тужиоца по основу уговора о раду на одређено време број ../23 од 06.02.2023. године, почев од 06.02.2023. године, прерастао у радни однос на неодређено време, те да суд туженој установи наложи да тужиоца врати на рад на радном месту ... и да му по том основу призна сва права која му по закону припадају на раду и у вези са радом, као и да му исплати све припадајуће зараде и накнаде са законском затезном каматом почев од дана вештачења па до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 221.625,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 3534/24 од 29.11.2024. године, одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Бујановцу П1 176/23 од 17.09.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца не указује се на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом закључио уговор о раду на одређено време у трајању од 6 месеци почев од 07.02.2023. године, најкасније до 07.08.2023. године, ради обављања послова ... у Спортском центру Прешево. Тужбу за утврђење преображаја радног односа поднео је 14.03.2023. године, дакле, у току трајања периода за који је овај уговор закључен. У периоду који је претходио закључењу наведеног уговора, парничне странке су сукцесивно закључивале више уговора о раду на одређено време за обављање истих послова почев од 19.07.2021. године, до 19.12.2021. године, од 23.12.2021. године до 23.06.2022. године, и почев од 01.07.2022. године до 31.12.2022. године. По истеку рока важење наведених уговора, тужилац је са туженим поново закључио и пети уговор о раду на одређено време од 22.08.2023. године у трајању до три месеца са истеком 22.12.2023. године. Тужилац сматра да је радни однос који је код тужене засновао на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду. Тужени се изјаснио да је као установа, индиректни корисник буџетских средстава општине Прешево и да у календарској 2022. и 2023. години није било услова за пријем у стални радни однос, јер нико од запослених није отишао у пензију нити је постојала сагласност надлежног органа за пријем у радни однос новозапослених лица.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили, применом одредбе члана 31., 33. став 1. и 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/2018), налазећи да у спорном периоду, за који тражи утврђење прерастања радног односа тужбом од 14.03.2023. године је на снази био уговор о раду на одређено време у трајању од 6 месеци почев од 07.02.2023. године, најкасније до 07.08.2023. године, што значи да није испуњен један од алтернативно постављених услова за прерастање радног односа, јер постоји дисконтинуитет по питању потребног непрекидног периода рада, имајући у виду да тужилац, као запослени, није остао да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен. Порет дога нижестепени судови указују и на измене Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 149/2020 ... 138/2022), којим је регулисано ново запошљавање и додатно радно ангажовање одредбом члана 27к. у вези члана 3. став 1. Закона о јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 42/91 ... 83/2014), и да тужилац, са позиција радног места на које је био распоређен у складу са одредбом члана 27к. став 8. Закона о буџетском систему, не спада у категорију лица на које се одредбе из става 1. и 2. истог члана примењују, па како је туженом забрањено запошљавање нових јавних лица, по оцени нижестепених судова, није могло доћи до преображаја радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу одредбе члана 37. Закона о раду. С тим у вези, неоснован је и захтев тужиоца за враћање на рад и признавање свих права која му

припадају на раду и у вези са радом у смислу одредбе члана 191. став 1. и 2. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 95/2018), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.). Период краћи од 30 дана не сматра се прекидом периода из става 2. овог члана (став 3.). Изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи из разлога прописаних у тачкама 1. – 5. тог става Закона о раду. Послодавац може са истим запосленим да закључи нови уговор о раду на одређено време по истеку рока из става 4. тачка 1. – 3. овог члана по истом односно другом правном основу у складу са овим чланом (став 5.).

Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на одређено време (став 6.).

У смислу одредбе члана 3. став 1. Закона о јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 42/91 ... 83/2014), тужена је установа у области физичке културе, што значи да се на њу, као корисника буџетских средстава, примењује Закон о буџетском систему који ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава прописује изменама тог Закона у одредби члана 27к. став 1. на начин да је у периоду од 01.01.2021. године до 31.12.2023. године, корисницима јавних средстава дозвољено да без посебне дозволе и сагласности у текућој календарској години приме у радни однос на неодређено време и радни однос на одређено време, у својству приправника до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу у претходној календарској години (умањен за број новозапослених на неодређено време и одређено у време својству приправника у тој календарској години). Тело Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства одлучује о пријему новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника, изнад тог процента.

У конкретном случају, тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време закључењем уговора о раду на одређено време у трајању од 6 месеци почев од 07.02.2023. године до 07.08.2023. године, па пошто је тужена, установа у области физичке културе, која се финансира из буџетских средстава, следи да, на основу горе наведених одредби Закона о буџетском систему, не постоји могућност прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, без сагласности надлежног органа Републике Србије. Ово посебно када се има у виду да у конкретном случају, свакако нису испуњени услови за преображај радног односа ни у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду, имајући у виду да уговор о раду који је

тужилац закључио са туженом није закључен супротно одредбама Закона о раду нити је тужилац, као запослени остао да ради код туженог, послодавца, најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен. Због тога тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић